

I Frankrig har dette Spørgsmaal om det berettigede i at lade Retten til den hensatte Udbytteandel gaa tabt paa forannævnte Maade givet Anledning til megen Diskussion.

Hvad først angaar de Tilfælde, hvor det skyldes Arbejderen eller Funktionæren utilregnelige Grunde, som f. Eks. Død, Sygdom, Invaliditet eller Indskrænkning af Personalet, at han ikke naar at fyldestgøre de opstillede Betingelser for definitivt at erhverve de hensatte Udbytteandele, er der dog vist nok nu i det store og hele Enighed om, at han — eller hans Efterladte — i saadant Tilfælde bør have sin Konto udbetalt. Det maa naturligvis virke stødende, om han i saadanne Tilfælde skulde berøves Retten til det hensatte Udbytte, og foruden de Lidelser, som Sygdommen og Invaliditeten paafører ham, yderligere skulde pines af Tanken om, at hans efterladte, hvis han skulde dø, ikke vilde nyde godt af det opsparede Beløb. Dertil kommer det utiltalende i, at de øvrige Funktionærer — gennem Kontoens Fordeling paa dem — ligefrem bliver interesserede i hans Afskædigelse eller Død. Ud fra saadanne Betragtninger ændrede man da f. Eks. ogsaa hurtigt vedkommende Bestemmelse i Reglementet for »*La Compagnie d'assurances générales*».

Men selv i de Tilfælde, hvor det kan tilregnes Arbejderen eller Funktionæren, at han ikke fyldestgør Betingelserne for definitivt at erhverve Ejendomsret over de hensatte Udbytteandele — f. Eks. fordi han frivilligt forlader Virksomheden — er der i Frankrig rejst Tvivl om, hvorvidt det er rimeligt, at han mister Retten til disse Andele.

Man har *herimod* anført, at en saadan Bestemmelse faktisk træl binder Arbejderen til Virksomheden, og viser, at Arbejdsgiverens paastaaede filantropiske Hensigter med Udbyttedelingen faktisk kun er et Paaskud for i hans egen Interesse at skabe større Stabilitet i Arbejdskraften. Retten til Udbytteandelen maa være erhvervet straks, og den Arbejdsgiver, der gør den definitive Erhvervelse af de hensatte Andele afhængig af yderligere Betingelser end dem, der gælder for at komme i Betragtning ved Udbyttedelingen, gør sig derfor skyldig i Misbrug af sine Rettigheder.

Fra anden Side anfører man *til Fordel for* Bestemmelsen om Fortabelse af Retten til de hensatte Andele, at Arbejdsgiveren, der ikke er tvungen til at indføre Udbyttedeling i sin Virksomhed, maa være berettiget til, naar han alligevel gør dette, at opstille de Betingelser herfor, som han finder for godt. Udbyttedelingens Indførelse sker ikke alene i Arbejdernes Interesse, men ogsaa i Arbejdsgiverens, og han maa derfor have Ret til at fastsætte saadanne Bestemmelser, der sikrer ham større Stabilitet inden for Arbejdskraften. En Funktionær, der forlader en Virksomhed, har ofte til Hensigt at gaa i et konkurrerende Firmas Tjeneste, og det er da kun naturligt, at han maa vælge imellem de Fordele, som dette andet Firma giver ham, og Retten til de hensatte Udbytteandele; begge Dele kan han ikke med Rimelighed gøre Krav paa.

Spørgsmaalet har været Genstand for en meget indgaaende Behandling paa de to internationale Kongresser vedrørende Udbyttedeling, som i Aarene 1889 og 1900 organiseredes i Paris af den franske Forening til Studium af Udbyttedelingen (»*La société pour l'étude de la participation aux bénéfices*«).

Kongressen i 1889 vedtog som Resultat af sine Forhandlinger følgende Resolution:

»Kongressen udtaler Ønske om, at Bestemmelser om Fortabelse af Retten til hensatte Udbytteandele ikke mere indføres i Kontrakterne vedrørende Udbyttedeling. Kongressen anerkender imidlertid, at Oprettelsen af en Understøttelseskasse eller en Kasse for Aldershjælp kan — i selve Personalets Interesse — medføre Anvendelsen af en saadan Bestemmelse, paa Betingelse af, at det hjemfaldne Beløb tilfalder Kassen (»*reste à la masse*«), og at Reglementet for at undgaa enhver Vilkaarlighed fastsætter, i hvilke Tilfælde Fortabelsen skal finde Sted.«